

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΝ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Ναί... Έρθε.. 'Αλλά κμάτα την απερισκεψία να σηκωθείς. Ναί, ναί... Έχετε δίκιο..Μά πείτε της ν' έρθη.. Δέν θά ταροχθώ. Θά είμαι ή νυχος, σάς τό ύπόσχουμαι ..Σάς τό όρκίζουμαι... Πείτε της άκομη πός δέν θά την μαλώσω. Δέν θά της πώ λέξι για ό τι έκαμα. Θά μιλήσουμε σάν δυό καλοί φίλοι. Ναί, σάν δυό καλοί φίλοι..

— 'Ησυχάστε.. Θά της τό πώ Θά την φέρω. Άρκει νά κρατήσατε τό λόγο σας. Νά μήν ταροχθήτε. Σκεφθήτε την κατάστασί σας...

— Ναί, κόρησσε. Σας όρκίζουμαι Δέν θά ταροχθώ καθόλου. Μά καθόλου. Θά δίνε.. Άν σγαμ'ηθώ καθ'λου, άς φύγη άμέσως. Ναί, άς φύγη. Έτσι θά ύποσχεθώ νά είμαι άτάραχος, έντελώδης άτάραχος..Μέ πιστεύετε, κόρησσε ;

- Σάς πιστεύω.
- Και θά την φέρετε ;
- Ναί.
- Μου τό ύπόσχεσθε ; Θά ρήγξει αύριο ; Αύριο τό πρσι έ ;...
- Ναί.

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο του Ζάκ Μονί)

Νά πάλι μόνος και έρημος. Σαναγώρισα σίτι μου και περιμένο νά δω πός θά τελειώση όλη αυτή ή θλιβερή ιστορία. Σήμερα είδα τόν γιατρό του Έρνέστου. Μου είπα πός ελάχιστες ελπίδες ύπάρχουν για τή ζωή του ! Η πληροφορία αυτή μ' έκανε νά λυπηθώ πολύ. Δέν θέλω νά πεθάνη. Τόν χώνισα άπ' τή Λιάνα γιατί την ελάτρευα, χωρίς νά θέλω τό κακό του.

Τι θά πη ό κόσμος άν πεθάνη ; Θά ρίξουν όλη την εδώνη στη φτωχή μου τή Λιάνα..Δί' όμωσ δέν φαίμε καθόλου γι' αυτό. Μόλις μάθαιμε την άρρώστεια του γυρίσαμε άμέσως στό Παρίσι. Έκχωρίσαμε πρός χάριν του. Τή; έδωσα άπόλυτη έλευθερία. Τι περισσότερο μπορούσε νά κάμη ένας έρωτευμένος ;

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο της κομήςσας Ρ.)

Σήμερα είνε ήμέρα κόσμη ! Έχω μιά τρομερή άνηυχία, χωρίς νά έξωσ και γώ γιατί. Υποσχέθηκα στόν Έρνέστο πός τό μεσημέρι θά πάω σίτι μαζί με την Λιάνα και θά κρατήσω τό λόγο μου.

Είδοσείησα και τή Λιάνα, ή όποια είνε σύμφωνη μαζί μου. Την κατέβη μολαταύτα φορική άγωνία. Είνε κλεισμένη στό δωμάτιό της και κλαίει. Έστειλα ένα σημείωμα και είδοποίησα για όλα αυτά και τόν γιατρό. Με είψε παρακαλέει νά τό κάμη για νά περισταται την ώρα της συναντήσεω. Φοβάται μήν πάθη τίποτα ό άρρωστός του κ' έχει δίκιο. Η συγκίνησις καμιά φορά κάνει καλό σ' έναν άρρωστο, μά και πολλές φορές σκοτώνει !..

Ό Θεός νά μάς φυλάξη άπο μια τέτοια συμφορά.

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο του Έρνέστου Σαβάλ)

Τά μάτια μου δέν ξεκολλούν άπ' τό μεγάλο ρολόγι του τοίχου. Μερω τό δευτερόλεπτα, τά λεπτά, τίς ώρες...

Την περιμένο...
Θι ρήθι.
Θα την δω, Θεέ μου, θά την δω.. Νά την αντίκρσω μιά φορά, μιά μόνη φορά, νά σφίξω τή χέρι της, ν' άκούσω τή φωνή της κ' άς παθάνω, ναί, άς πεθάνω πειά !..

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάλ)

— Τά μάτια μου έσπαρύναν πειά...Δέν έχω άλλα δάνουα νά χύσω. Όσο πλησιάζει ή στιγμή πού θά τόν αντίκρσω, τόσο σφίγεται ή καρδιά μου. ή ραγιόμενή μου καρδιά...

Πού θά βρω τή δύναμη να παρουσιαστώ μπροστά του ; Πώς θ' αντίκρσω τά μάτια του ; Τι θά του πώ, πού θ' έρω λόγια νά του μιλήσω ; Για τήν περιστάσι τή δική μου δέν ύπάρχουν δικαιολογίες, όχι Θεέ μου...

Μ' αγαπούσε και τόν επρόδωσα. Μου ήταν άφορισμένος κ' απίστησι σ' αυτόν...

Μ' ελάτρευε και τόν εγκατέλειψα...

Τι μπορεί πειά νά πη μιά γυναίκα στό σύζυγό της ύστερα άπό όλα αυτά ; Κάθε δικαιολογία θά ήταν περιττή και ψεύτικη..Τά λόγια θά ήσαν μάταια...

Θά γονατίσω κάτω, θά πάρω τό χέρι του μέσα στό δικά μου και θά τή φιλήσω ζητώντας του έτσι βουβά νά με συγχωρέση..Ναί τόν επρόδωσα, μά ήσυχος δέν τό έπληρώσασ κ' έγω άκριβή ; Δέν υπέφερα τόσο ; Δέν ύποφέρω άκόμα και δέν βασανίζουμαι σκληρά ;

Θεέ μου, σέ ικετεύω, δάσε μου δύναμη ! Τό μόνο μου άμάρτημα είνε τό ότι αγάπηρα κ' αγαπώ άκόμη.Τι μπορεί νά κάμη για νά έξλεσοθώ ; Άν μπορούσα θά ξεριζώναι την καρδιά μου...

Άγαπώ !.. Η αγάπη την καρδιά τόν Ζάκ είνε μεγάλη, τόσο μεγολη πού τίποτα δέν θά μπορεί νά την σβύσει..

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο του Ζάκ Μονί)

Μόλις γύρισα άπ' τής κομήςσας. Την βρήκα νά ετοιμάζουναί με την Λιάνα για νά πάω στόν Έρνέστο Είδα την λατρευτή μου Λιάνα και δέν την έγνώρισα ! Πόσο άλλαξε μέσα σε λίγες ώρες !..

Ήταν χλωμή σάν τό θειάφι, τό μάτια της ήσαν κατακόκκινα άπ' τό κλάμα ! Έτροσε δλόκληρη, μόλις μόρφωσε νά μου πη λίγες λέξεις. Τά χερσι της ήσαν παγωμένα...

Κατάλαβα πός υπέφερε τρομερά και την λυπήθηκα. Κάθησα πλάι της και προσκάθησα νά την έμψυχώσω.

Η σκεψις πός θ' αντίκρυσ τόν Έρνέστο την είψε άναστατάσει.

— Λιάνα, τής είπα, αγάπη μου, δέν μπορεί νά σέ βλέπω έτσι. Άν δέν αισθάνσαι άρκετή δύναμη γι' αυτό, άν δέν μπορείς νά τό κάμη, άν πρόκειται

νά σέ συντηρήη ή άπόφασί σου αυτή, μείνε, μήν πηγαίνεις... Έγχειρε τό κεφάλι της στόν άμοιον και άχρως νά κλαίη. — Άγα'ημένη μου, την παρακάλεσα, πάρε μιά άπόφασι. Άν δέν αισθάνσαι άρκετή κουράγιο νά τόν αντίκρυσ, μήν πηγαίνεις. Με κούταξε στό μάτια σάν νάθελε νά με μαλώση για τά λόγια μου

— Λιάνα, τής είπα, σου έδωσα άπόλυτη έλευθερία νά κάμησ ότι θέλεις. Έγώ ό ίδιος σέ συμβούλευα νά πās νά δής τόν Έρνέστο. Τώρα όμωσ πού σέ βλέπω έτσι, αγάπη μου, διατάσσω, τρέχω, φοβοθημαι μήν πάθεις τίποτα. Σ' αγαπώ Λιάνα, και γι' αυτό λ' ποψυχώ ..Θέλεις νά πās ;

— Ναί, μου ψιθύρισε.

— Αισθάνσαι πός θάχυσ άρκετή δύναμη νά τό κάμη ;
— Όχι.
— Τότε Λιάνα ; Γιατί τρέχεις μόνη σου στήν καταστροφή ; Έχω καθήκον νά τό κάμη Ζάκ.Θά πάω όχι, κ' άν σβύσει...
(Άκολουθεί)

